

Terve risti! Ainoa toivo

Tunnetun ruotsalaisen kirjailijan August Strindbergin hautamuistomerkissä lukee: ”Ave crux! Spes unica.” (Terve risti! Ainoa toivo).

Kirjailija oli eläessään kirjoittanut teoksia, joissa ei suinkaan puhuttu Vapahtajan rististä. Teksti oli kokonaan toisenlaista. Lopulta mies kuitenkin toivoi, että hänen haudallaan seisoi risti ja esille tulisi ristin sanoma.

Terve risti! Merkillisellä tavalla risti puhuu yhä tänäänkin tämän päivän ihmiselle. Meillä vain usein on niin sokeat silmät ja kuurot korvat, ettemme näe ristiä emmekä osaa kuulla ristin sanomaa. Ehkä vasta sairastuotulla korvat kuulevat ja silmät näkevät.

Ristin sanoma riisuu meiltä kaiken turhan kuvittelun omasta erinomaisuudestamme. Näyttää siltä, että ihminen tarvitsee elämäänsä stop-merkin. Liian luja vauhti

päättyy yllättäen. Voimakas tulee heikoksi. Itsekeskeinen ja ylpeä ihminen joutuu nöyrytykseen. Jäljelle jää vain risti ja Ristin Miehen yksinkertainen sanoma: ”Kaikki on täytetty. Älä enää itse yritä. Hellitä jo.”

Onnellinen se ihminen, joka tulee pysähdetyksi. Pysähtymisen ja hiljaisolo saattaakin merkittä kokonaan uuden vaiheen alkamista ihmiselämässä.

Silmien eteen piiryy teksti: ”Terve risti! Ainoa toivo.” Anteeksiantaminen vapauttaa. Toimen on jo minun puolestani täyttänyt lain. Velka on maksettu. ”Jumalan enkelit iloitsevat yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen.”

Terve risti! Olet ainoa toivoni, kun silmäni sulkeutuvat viimeisen kerran. Terve risti! Kun viimeisen kerran sanon jäähyväiset rakkail-

leni. Terve risti! Kun viimeisen kerran suljen takanani kotioven. Terve risti! Kun viimeisen kerran puristan rakkaani kättä. Terve risti! Kun astun ovesta sisään sinne, josta ei ole paluuta. Terve risti! Ainoa toivoni, kun seison Jumalani edessä tekemässä tiliä eletystä elämästäni. Risti!

Olet ainoa toivoni, kun minut läpivalaistaa Suuren Tullimiehen läpivalaisussa. Siinä paljastuu lopullisesti mitä olen ollut, mitä tehnyt ja mitä jättänyt tekemättä. Ellei Vapahtaja Jeesus Kristus ole silloin puolestapuhujani, ellei hänen lahjavanhurskautensa minua peitä, en läpäise tuota rajalinjaa. Siksi. Terve risti! Olet todella ainoa toivoni.

Sakari Pöyhönen

”Koko evankeliumin perusoppi, jonka jokaisen totisen kristityn pitäisi tuntea, on se, että Jumala on tehnyt meidät, jotka Kristukseen uskomme, autuaiksi - ja että me olemme nyt autuaat täällä ajassa ja myös sielä iankaikkisuudessa. Sillä Jumala on pyyhkinnyt pois kaikki syntimme lukematta yhtään syntiä meille, hän on puettanut meidät

uudella taivaallisella vanhurskaudella, niin ettemme voi tässä elämässämme toivoakaan tulevamme vanhurskaammiksi. Hän on ottanut meidät lapsiksensa ja rakkaan Poikansa veljiksi, hän on täyttänyt meidät Hengellensä ja siten tehnyt meidät osallisiksi Hänen jumalallisesta luonnostaan. Tämä juuri onkin se suuri autuus, jota uskovaiset tässä maa-

ilmassa nauttivat. Tulevassa maailmasta taas on Jumala meidät herrättävä kuolleista ja ottava meidät luoksensa iankaikkiseen elämään ja kunniaan.”

*Stefan Prätorius,
Uskovaisten hengellinen
aarreaitta, Helsinki 1900.*

Kristuksen taivaaseen astumisen jälkeen

Kristus on kanssamme

Matteuksen evankeliumitekstin viimeisimmissä jakeissa kuvataan Jeesuksen keskustelua opetuslastensa kanssa juuri ennen taivaaseen astumistaan. Tuossa sangen tutussa Uuden testamentin kertomuksessa näyttäytyy eräs paradoksaalinen piirre.

Kristus sanoi lähimmilleen, että hän on heidän kanssaan joka päivä maailman loppuun asti. Heti tämän sanottuaan hän kuitenkin poistui seuraajiensa näköpiiristä. Ylösnoussut, kaikkeuden Herra sanoi yhtä ja näytti tekevän toista – hän näytti toimivan sanojensa vastaisesti.

Kiinnittäessämme huomiomme tähän seikkaan saatamme oivaltaa, että nuo jakeet eivät ole Raamatun kokonaisuuden kannalta poikkeuksellisissa jännitteissä toistensa suhteen. Kohtaamme nimittäin kaikkialla Raamatussa saman piirteen. Jumalan työlle on ominaista, että hän sanoo yhtä ja näyttää tekevän toista.

Ristiriidan ovat kokeneet niin Mooses ja Abraham kuin Job ja Psalmin kirjoittaja. Kärsimyksensä hetkinä itse Kristuskin kohtasi saman paradoksin äärimmillään. Jumalan sanat ja teot

näyttävät olevan ratkaisemattomassa ristiriidassa toisiinsa nähden. Meidän elämämme ja Jumalan meille antamat lupaukset – tai, kuten Jumalan valtakunnan työssä koetaan: arkinen vaellus ja Jumalan kutsu – eivät näytä lyövän kättä.

Tätä käsittämätöntä asetelmaa kutsutaan teologiassa ristin teologiaksi. Sen mukaan Jumala kätkee hyvän ja armahtavan työnsä niin syvälle kuin se ylipäätensä on mahdollista kätkeä: vastakohtaan. Pelastaessaan Jumala vie alas eli helvettiin, rakentaessaan hän rikkoo, nostaessaan hän laskee, armahtaessaan hän tekee syntiseksi. Jumalan työ näyttäytyy järjelle aina sen vastaisena, mitä me Jumalalta odotamme ja Jumalasta oletamme. Järkeä ei saa Jumalaa otteestaan.

Ainoastaan sydämen usko ”näkee”, että pimeydessä, jonka ihminen ympärillään kokee, itse Kristus on läsnä.

Ristin teologia ilmenee äärimmillään Kristuksen kuolemassa. Puhdas, täydellinen ja synnitön Jeesus kohtasi Golgatalla Jumalan vihan ja rangaistuksen. Tätä todellisuutta ei saa miedontaa.

Vapahtaja kohtasi tuomion ja pimeyden, josta osoituksena ovat Herran valitus siitä, miksi Isä hylkäsi hänet.

Mutta vaikka Jeesus kantoi sydämessään, ruumiissaan ja mielessään epätoivon, kärsimyksen, synnin ja tuskan, vaikka Vapahtajan harteilla oli synneistä seuraava Jumalan viha ja rangaistus, hän lausui keskellä pimeyttä: Sinun käsiisi minä annan henkeni.

Kun kaikki näytti menetetyltä, kadotetulta, murretulta ja murskatulta, keskellä paradoksia, äärimmäisen ahdistuksen keskellä Jeesus katsoi Isään – häneen, jonka Raamattu sanoo olevan rakkaus, armo ja anteeksiantamus.

Katsokaamme mekin oman pimeytemme, voimattomuutemme, syntiemme ja lankeemustemme keskellä Kristukseen. Raamattu lupaa, että Kristus ei heitä luotaan ketään pois. Hän armahtaa syntisen. Ja hän on meidän kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti.

Markus Malk

”Mielelön luontomme vaatii ensin pyhitystä ja tahtoo sotkeutua siihen, kun meidän tulisi katsoa vain vanhurskauttamista ja aina pyrkiä pääsemään siitä uudelleen osallisiksi. Totisesti kun tulee hetki, jolloin meidän on astuttava tuomarin eteen, emme saa viedä mukanaamme muuta kuin syntiä ja kurjuutta. Suurimpina pahantekijöinäkin saamme katsoa Jumalan Karitsaan luottaen siihen, että hän on

vanhurskaudemme, joka sulasta ansaitsemattomasta armosta tahtoo tehdä meidät autuaiksi. Pitäkö meidän siis pysyä synnissä ja elää siinä, koska pyhityspuhamme ei kelpaa mihinkään? Ei suinkaan, sanoo apostoli. Mutta tahdommehan kumminkin pitää pyhitystä merkkienä armontilastamme? Siihen sanomme rohkeasti. Emme suinkaan. Meidän on perustettava kaikki Kristukseen eikä itseltämme milloinkaan vaaditta-

va muuta kuin mitä meillä todellisuudessa on, nimittäin syntiä ja kurjuutta. Uskokaa minua ja omaa kokemustanne. Tämän läksyn oppiminen kestää koko elämän ajan. Ei kukaan pääse tässä mestariksi, ja tuo luonnon tunkeutuminen armon tielle aiheuttaa useimmille epäselvyyttä ja sotkua.”

Jonas Lagus, Evankeliumin ääni, Porvoo 1961, 130-131.

Pääkirjoitus

Kristus+

Olen lukemassa erästä vanhaa tunnettua kirjaa, jota kauan on Suomessakin käytetty hartauskirjana. Tuskin koskaan olen kuullut kenenkään sanovan, että tämä kirja voi olla lukijalle myös opas väärään hartauteen.

Mainitsen tästä siksi, että tämä kirja on hyvä esimerkki opetuksesta, jota kutsun Kristus+ (Kristus plus) -opetukseksi.

Tällainen opetustapa on sellainen, jossa ihmisiä ohjataan Jeesuksen luokse ja sen jälkeen hänestä ”eteenpäin”. Tämänkaltaisen opetus on nykyisin huolestuttavan yleistä niin luterilaisen kirkon kuin vapaakirkkojenkin kokouksissa. Tämä ilmeni Evanke- liumin opintoyhdistyksen viime huhtikuussa järjestämässä neuvottelussa, jossa luterilaisten lisäksi oli mukana henkilöitä hel- luntaiherätyksestä ja Suomen Vapaakirkon piiristä.

Samanlaista opetusta löytyy monesta kirjasta. Esimerkkikirjani kirjoittaja selvittää välillä hyvin kirkkaasti, minkälainen Kris- tuksen työ meidän puolestamme on. Niissä kohdissa hänen sanan- sa ovat totuudellisia, hoitavia ja Kristukselle kunnian antavia. Näistä kirjan kohdista lukijalle välittyvät uskonpuhdistuksen valtimonyönnit, itse asiassa Ju- malan suuret teot. Ne siunaavat ja valaisevat – mutta vain niin kauan kun niitä tutkii erillisinä lukuina tai kappaleina ilman kir- jan muuta antia.

Ongelma on se, että aika ajoin kirjoittaja nostaa Kristuksen rin- nalle – siis todella hänen rinnal- leen – muita asioita. Kristuksen

lunastusta ja armoa koskevan kohdan jälkeen kirjassa tuon tuosta avautuu kohtia, joissa tekijä puhuuakin Kristuksen elämästä esikuvana, jota meidän on elä- mässämme seurattava. Tekijä asettaa Kristuksen elämän sellai- seksi uskovan elämän malliksi, että Kristus ei enää olekaan riittä- vä Vapahtaja, vaan oman elä- mänsä esimerkin kautta hän vaa- tii seuraajiltaan samanlaista elä- mää, jota hän itse eli.

Tarkkailematon lukija tuskin huomaa, että kesken Kristuksen armon opetuksen hänelle asetetaan vaatimuksia, jotka ovat sa- mankaltaisia kuin Vanhan liiton lain vaatimukset. Kirjoittajan mukaan kristityn täytyy Kristuk- seen turvautumisen lisäksi elää Kristuksen elämän kaltaista elä- mää. Tämä tarkoittaa, että kristi- tyn täytyy elää niin kuin Jumala – sillä Kristus on Jumala.

Jos kirjoittaja käyttäisi tätä Kristus+ opetusta eli Kristuksen armoon liittämää vaatimuslisä- yksiä ”piiskatakseen” niillä luki- joita takaisin Kristuksen turviin, häntä voisi ymmärtää. Mutta näissä kristityn elämää käsittele- vissä kohdissa tekijä opettaa, että uskova jää vaille oleellisia hen- gellisiä asioita tai hän jopa men- nettää Kristuksen sovitustyön ansiot, ellei hän uskovaksi tultu- aan elä Herran tahdon mukaan.

Tarkkaavainen lukija huomaa, että vaikka Kristuksen sovitustyö on ihmeellinen ja suuri, niin vii- me kädessä hänen kohtalonsa sittenkin on hänen omissa käsis- sään, ts. hänen kyvyssään elää niin kuin Jumala tahtoo.

Näin kirjoittajan kokonaisope- tus ei ole sama kuin se, mitä hän kirjan erillisissä kohdissa sanoo Kristuksen lunastustyöstä meidän puolestamme. Hänen kokonaisju- listuksensa jakaa vastuun pelas- tuksesta Jumalan ja lukijan kes- ken. Jumalan pelastustyö on riit- tävä, hän kirjoittaa. Mutta sitten hän myös sanoo, että Jumalan pelastustyö on riittävä edellyttä- en, että kristitty tekee oman osuutensa. Oma osamme on elää Jumalan tahdon mukainen elämä.

Samalla tavalla opetetaan mo- nin paikoin Suomessa tänään suurissa ja pienissä kokouksissa ja monissa kirjoissa. Tällainen opetus herättää iloa siksi, että siinä puhutaan Kristuksen kuole- man suuresta siunauksesta. Mutta saman tien kuulijat johdetaan – ja useimpien huomaamatta – har- haan antamalla elämänohjeita, joita noudattamalla he voivat päästä iankaikkiseen elämään.

Harva panee merkille, että täl- lä tavalla uskoa Kristuksen lunas- tustyön riittävyteen ei vahvisteta vaan sitä murennetaan. Ne, jotka eivät Kristusta tunne, saavat ehkä sen kuvan, että Kristus on uskos- ta osattomien armahtaja. Mutta uskovien elämä ratkaisee sitten paljon ja viime kädessä se ratkai- see heidän iankaikkisen kohta- lonsa.

Kristuksen pelastustyön riittä- vyyttä ei pitäisi millään perusteil- la turhentaa. Kunnia pelastukses- ta kuuluu yksin hänelle.

Per-Olof Malk

Petrin mietteitä

Aina ajankohtainen ehtoollinen

Melkein kaksituhatta vuotta siten Jeesus vietti ehtoollisiltaa opetuslastensa kanssa. Luuk. 22:3 sanoo, että saatana meni Juudakseen. Kuitenkin Jeesus otti leivän, mursi ja antoi opetuslapsilleen (j. 19), myös Juudakselle (j. 21).

Kukaan ei ole koskaan voinut jakaa ehtoollista enemmän oikein kuin Jeesus Kristus itse. Hän antoi ehtoollisen myös Juudakselle, Joh. 13:26: ”Se (Jeesuksen kavaltaja) on se, jolle minä kastan ja annan tämän palan.” Niin hän otti palan, kastoi sen ja antoi Juudaalle, Simon Iskariotin pojalle.” Jeesus nimittäin tiesi alusta asti, kuka se oli, joka oli hänet kavaltava (Joh. 6:64) ja hän tiesi kavaltajansa myös antaessaan ehtoollisen Juudakselle.

Koska Jeesus antoi ehtoollisen myös kavaltajalleen, meidän

ei tule kieltää ehtoollista yhdeltäkään, joka ehtoolliselle haluaa. Jeesus tiesi, mitä Juudakseen sydämessä oli (saatana) jo tuolla hetkellä, mutta siitä huolimatta hän antoi tälle leivän.

Raamattu ei kehoita meitä tutkimaan ennen ehtoollista toisiamme, vaan itseämme: ”Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta”, 1.Kor. 11:28. Itsensä koetteleminen tarkoittaa tietenkin sen koettelemista, olenko uskossa; Paavali sanoo sen itse muutamaa lukua myöhemmin. 1. Kor.13:5: ”Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itsenne.” (Ei: Koetelkaa toisianne).

Ehtoollinen ei voi missään tapauksessa eikä koskaan olla pyhempi asia kuin se, mitä sen on tarkoitus välittää ja antaa, eli Jeesuksen Kristuksen ruumiin ja

veren. Osallisuutta tähän ei tule kieltää yhdeltäkään halukkaalta.

Ehtoolliselle ei voi olla mitään muuta ”ehto” kuin uskonvanhurskaus, Room.4:5, joka on aina jumalattomain vanhurskauttamista. Jos mitään muuta kynnystä koskaan maan päällä vaaditaan ylittäväksi – kuten elämänvanhurskautta – jotta armopöytä avautuisi, noudatetaan reformoitujen pyhitysliikkeiden yms. oppeja, joiden mukaan uskonvanhurskaus ei olekaan kaikki kaikessa, vaan ihmisen omassa olemuksessa täytyy olla myös pyhyttä. (Tosin en ole edes kuullut heidän kieltäneen ehtoollista elämänvanhurskautta puuttumisen takia.) Vanhurskaus ei tämän mukaan olisikaan luettua vanhurskautta, vaan olemuksellista, todellistunutta.

Petri Malk

Tervetuloa Suomen Evankeliumikoulun tilaisuuksiin:

Elokuu

14.8. Tampereen seudun raamattupäivä. ”Terve risti, ainoa toivo”. Luentosarja Kalevan kirkon seurakuntasalissa klo 13.00 – 17.30 yhdessä Tampereen Raamattukoulun kanssa. Ks. s. 8 ilmoitusta.

Syyskuu

13.9. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento (Tampereen Raamattukoulu)

20.9. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento (Tampereen Raamattukoulu)

25.-26.9. Oulu, Kellonkartano.

”Anteeksisaaminen – suurin lahja”. Raamattuluentosarja. Kellonkartanon kesäkauden päätösjuhlaiviikonvaihe.

27.9. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento (Tampereen Raamattukoulu)

Lokakuu

11.10. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento (Tampereen Raamattukoulu)

30.10. Kuopio, NNKY. Raamattupäivä.

31.10. Kaavi, kirkko ja seurakuntakoti. Raamattupäivä.

Pääsiäinen on takana, mutta sen sanoma säilyy

Jeesuksen kuoleman jatkuva suuri siunaus meille

”Jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin.” Joh 12:24

Kirkkovuodessa, kuten elämässäkkin, on joitakin toistuvia asioita. Näin on esimerkiksi hiljaisen viikonkin sunnuntaina, palmusunnuntaina. Päivän aihe kertoo ”Kunnian kuninkaan alennustiestä”. Jeesus lähestyy Jerusalemia ratsastaen aasin tamman varsalla. Samaa aihetta käsittelee myös ensimmäisen adventin evankeliumi. Se kertoo Kristus-kuninkaan saapumisesta nöyränä.

Molemmat pyhäpäivät kertovat Jeesuksen luopuvan jumalallisesta muodostaan. Jumalan Poika syntyy ihmiseksi neitsyt Mariasta. Hän on samanaikaisesti sekä Jumala että ihminen. Hänen tehtävänä on sovittaa koko ihmiskunnan jokaisen ihmisen synty ja syyllisyys pyhän Jumalan, rakkaan Isänsä, edessä. Omalla kuolemallaan hän lunastaa ihmisen synnin, kuoleman ja lain kirouksesta. Hän tuo ristillä kärsimisellään, kuolemallaan ja ylösnousemisellaan ikuisen kuoleman tuhoon tuomitulle ihmiselle ikuisen rauhan ja elämän Jumalan kanssa.

Kaiken tämän Kristus tekee täysin päinvastaisella tavalla kuin ihmismieli toivoo ja odottaa sen tapahtuvan. Kunnian kuningas tulee alennetuksi ja nöyryytetyksi. Tämä tapahtuu kunnian kipeän, menestystä ja valtaa kaipeavan ihmisen toimesta.

Jerusalemiin saapumisen ilo vaihtuu kansan keskuudessa väärin todistamiseen, ivaan, pilkkaan, syyttömän kuolemaan tuomitsemiseen, ruoskimiseen, ris-

tiinnaulitsemiseen, kuolemaan ja hautaamiseen. Kaikki ei vielä ole kuitenkaan loppu, vaikka ihminen niin kuvitteleekin omassa viisauudessaan. Juuri kun ihminen luuli päässeensä eroon pyhästä ja nuhteettomasta, toisin sanoen itse Jumalasta, tapahtuu ihmeiden ihme. Vehnän jyvä herää elämään. Kristus voittaa kuolemallaan kuoleman. Hän tekee mahdottoman mahdolliseksi. Hän elää, ja mekin saamme elää!

Kohota katseesi mullasta

Me saamme hämärin silmin monin tavoin vaivattuina kohottaa katsemme maan mullasta ylös kohti ylösnoussutta Vapahtajamme. Mekin voimme tervehtiä häntä, kuten muinaiset rukoukset tekivät sanoen: ”Hoosianna.” – ”Herra, auta. Herra, armahda. Herra, pelasta.”

Hän auttaa. Hän tuo lohdutuksen, toivon ja rohkeuden ahdistuneille ja ymmällään oleville, itseensä pettyneille ja petetyille. Hän kuulee jokaisen kaikenlaiset avunpyynnöt. Herra ei ole kuuro kuolemaan eikä hänen kätensä liian lyhyt auttamaan. (Jes 59:1)

Hyvä Vapahtajamme rohkaisee meitä katsomaan kohti uutta aikaa. Siellä on kipu ja tuska poissa. Siellä eivät enää maailma ja oma minä, synty ja perkele houkuttele ja ahdistaa. Siellä ei ole enää kuolemaakaan.

Hyvä Vapahtajamme rohkaisee meitä kaiken myllertävän keskellä katsomaan kohti uutta

aikaa, missä kaikki on täysin toisin. Se on nykyisen täydellinen vastakohta. Siellä on kipu ja tuska poissa. Siellä ei enää maailma ja oma minä, synty ja perkele houkuttele ja ahdistaa. Siellä ei ole enää kuolemaakaan, sillä Kristus voitti sen omalla kuolemallaan ja toi meille elämän ylösnousemuksellaan. Vapahtajamme elää, ja me saamme elää hänen kanssaan ikuisesti. Hän on kodissaan isäntänä ja me saamme olla hänen häävieraitaan. Hän huolehtii siitä, että sinne ei pääse minkäänlaista pahaa. Se on mahdotontakin myös siksi, että Kiusaajamme on enkeleinen siinä tulisessa järvässä, joka on hänelle ja hänen seuralaisilleen valmistettu.

Kristus tuli auttamaan ja pelastamaan meidät synnin ja kuoleman vallasta elämään ja elääksemme yhdessä Jumalan kanssa taivaan kodissa. Siksi me saamme jo nyt yhtyä mukaan Hoosianna-tervehdyksessä olevaan iloon ja riemuun. Me saame kiittää Jumalaamme Vapahtajastamme ikivanhan kiitoksen sanoin: ”Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen.” Joh 12:13, Ps 118:25.

Olkoon Kristus siunattu!

Olkoon Kristus siunattu, koska hän tulee Jumalan nimessä. Olkoon Kristus siunattu, koska hän sovittaa perinjuurisen pahuutemme. Olkoon Kristus siunattu, koska hän astuu puolestamme ristin kuolemaan.

Olkoon Kristus siunattu, koska hän voittaa synnin, kuoleman ja perkeleen vallan. Olkoon Kristus siunattu, koska hän

saavuttaa meille syntien anteeksiantamuksen ja sovinnon Jumalan kanssa. Olkoon Kristus siunattu, koska hän tuo meille ylösnousemuksen ja elämän. Olkoon Kristus siunattu, koska hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

Mikään ei voi meitä enää erottaa Jumalan rakkaudesta, joka tuli ilmi Kristuksessa Jeesuksessa.

Jumalan pyhä Sana vakuuttaa meitä Jumalan rakkauden ainoalaatuisuudesta ihmisraukkaa kohtaan. – Jumala on Kristuksessa tehnyt kaiken puolestamme. Mikään ei voi meitä enää kadottaa luottaessamme Jumalan käsittelemättömään armoon Kristuksessa Jeesuksessa. Jumalan Poika on synniksi tehtynä sovittanut kaiken tulemalla ihmiseksi, elämällä ihmisenä ja suostumalla kantamaan kaikkien synnit meidän puolestamme. Puhdas ja nuhteeton, rikkeetön ja synnitön Jumalan Poika kantaa jokaisen ihmisen kaikki, myös kaikkein pahimmatkin ja hirveimmätkin synnit ristille. Suostumalla syn-

niksi tehdyksi hän sovittaa syntisen ihmisen pyhän Jumalan, Isänsä, kanssa. Jumala kuin vuo-dattaa kaikkien kaikki ja kaikenlaiset synnit häneen. Jumala ympäröi hänet kaikella pahuudella tehden oman ainoan Poikansa pahuudeksi ja synniksi.

Isä pukee Poikansa pahuuden mustaan likaiseen ja saastaiseen vaatteeseen, jotta hän voi pukea meidät valkoiseen puhtaaseen ja tahrattomaan vaatteeseen.

Isä pukee Poikansa pahuuden mustaan likaiseen ja saastaiseen vaatteeseen, jotta hän voi pukea meidät valkoiseen puhtaaseen ja tahrattomaan vaatteeseen.

Näin Jumala pukee omansa Kristuksen vanhurskauteen ja pyhyteen. Nyt Jumala näkee omansa, millaisia he sitten ovatkin, Kristukseen puettuina. Kristus on heidän pukunsa. Niin kauan kuin olemme Kristukseen puettuina, olemme turvassa kaiken-

laista pahaa vastaan.

Kristus-vaatetta ei Jumala ota meiltä pois, elleimme me itse riisu sitä pois. Vaatteemme päivittäin likaantuessa me saamme antaa Kristuksen veren pestä sen ja niin siitä tulee taas hohtavan puhtaan valkoinen. Kristus aivan mielellään pesee meidät verellä puhtaiksi. Hän ei heitä pois ketään luokseen hakeutuvaa. Hänen luokseen ovat tervetulleita vaivalloisesti hoipertelevat ja loppen uupuneet. Todellisuudessa vain sellaiset kaipaavat hyvää Vapahtajaa. Hän on turvamme nyt ja aina kaikissa elämämme aivan kaikenlaisissa tilanteissa. Kristus vie meidät itsensä tähden ilman omia ponnistelujamme perille Kotiin.

”... jos nisun jyvä kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.” Joh 12:24.

Veikko Wright

Teologis-hengellinen arviointi osoitti:

Huolta kannetaan yli kirkkokuntarajojen

Hyvinkäällä järjestettiin 12.4.2004 kokous, jossa alustusten ja keskustelujen avulla pyrittiin arvioimaan sitä teologista ja hengellistä tilannetta, missä luterilaiset ja vapaitten suuntien kristityt nyt maassamme ovat.

Evankeliumin opintoyhdistys oli kutsunut koolle eri kirkkokuntien edustajia keskustelemaan hengellisistä liikkeistä ja julistajista, jotka keräävät suuria kuulijakuntia ja opetuksellaan murentavat monien ihmisten uskoa ja luottamusta Kristukseen ja siirtävät ”uskon” painopisteen ja sisällön muihin asioihin kuin Herraan Jee-

sukseen, hänen ristiinsä ja armon evankeliumiin.

Kokouksessa todettiin että niin luterilaisen kirkon kuin vapaiden suuntien seurakuntalaisten keskuudessa tehdään tässä suhteessa nyt paljon vahingollista työtä, jonka vakavista seurauksista suuri osa ihmisistä ei ole selvillä. Syvä huoli Jumalan kansan kohtalosta oli kokouksessa yhteinen.

Pitkä keskustelu käytiin asiallisesti ja avoimesti. Monia käytännön esimerkkejä kerrottiin eri paikkakunnilla tapahtuvasta harhain oppien leviämisestä. Kokoon tulleet halusivat syksyllä jatkaa yh-

dessä keskustelua siitä, mitä seurakunnissa ehkä voitaisiin tehdä.

Näin Evankeliumin opintoyhdistys on päässyt olemassaolonsa kannalta tärkeään alkuun myös siinä suhteessa, että se on voinut koota kristittyjä yli kirkkokuntarajojenkin yhdessä etsimään ratkaisuja yhteiselle pääasialle eli sille, miten Kristus ja hänen evankeliuminsa voitaisiin tässä ajassa nostaa kaiken muun yläpuolelle käytännön opetus- ja muussa seurakuntatyössä.

POM

Armo riittää

Ilmestyy 6-8 viikon välein.
Maksuton.

Julkaisija: Evankeliumin
opintoyhdistys ry ja
Suomen Evankeliumikoulu.

Postiosoite:
PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti:
evank@evank.org

Tilaukset myös (019) 41
42 43 tai tekstiviestillä 040
733 6852

Vastaava: Per-Olof Malk

Taitto: Petri Malk

Aiemmin julkaistut numerot
samoin kuin muuta
luettavaa ja lisätietoja
osoitteessa
www.evank.org

Per-Olof Malkin ja Olavi Peltolan kirjoja Internetissä

Per-Olof Malkin ja Olavi Peltolan kirjoja on luettavissa
Internetissä maksutta. Tällä hetkellä löytyvät seuraavat kirjat:

Per-Olof Malk:

- ◆ **Kiusauksissa.** Matt. 4. luvun tarkastelua uskovan
kiusausten kannalta (1973)
- ◆ **Jumalan työtovereina.**
Matt. 1. luvun tarkastelua lähetystyön näkökulmasta (1974)
- ◆ **Että meillä rauha olisi.**
Jesajan kirjan 53. luvun tarkastelua (1975)
- ◆ **Hänen armonsä riittää** (1978)

Olavi Peltola:

- ◆ **Löytöretki Vanhaan testamenttiin** (1992)
- ◆ **Löytöretki Uuteen testamenttiin** (1988)
- ◆ **Löytöretki uskomme perusteisiin** (2001)
- ◆ **Luentosarjoja** useista raamatun kirjosta.

Per-Olof Malkin kirjat löytyvät Suomen Evankeliumikoulun
Internet-osoitteesta <http://www.evank.org> ja osoitteesta
<http://koti.mbnet.fi/hulk>, Olavi Peltolan kirjat osoitteesta
www.kolumbus.fi/rov.o.peltola

Lue ja rakennu!

Suomen Evankeliumikoulun äänitteitä

Äänitteet toimitetaan C-kasetteina tai
CDR-levyinä. Suppea valikoima kirjoja
on myös saatavilla. Äänitteiden hinta
on 5 euroa kappaleelta ja ne toimitetaan
kirjeenä tai pakettina. Toimituskulut
ovat 1.30 eur / 3 levyä. Toimitusaika
on noin kolme viikkoa.

Rov. Olavi Peltolan 1. ja 2. Tessalonikalaiskirjeen luennot

- 1.Tess. 1:1-2:12 (ECD-1300)
- 1.Tess. 2:13-3:13 (ECD-1301)
- 1.Tess. 4:1-18 (ECD-1302)
- 1.Tess. 5:1-28 (ECD-1303)
- 2.Tess. 1 (ECD-1304)
- 2.Tess. 2 (ECD-1305)
- 2.Tess. 3 (ECD-1306)

Rov. Per-Olof Malkin puheet

Takaisin Golgatalle (ECD-1501).
Rov. Per-Olof Malk. Uskon perusasioita
käsittelevä luento, osa I. Kuopion

NNKY 18.10.2003. Pituus 43 min.
Tulkaa minun luokseni kaikki (ECD-
1502). Rov. Per-Olof Malk. Uskon pe-
rusteita käsittelevä luento, osa 2. Kuopion
NNKY, 18.10.2003. Pit. 78 min.
4. rukouspäivän saarna. (ECD-
1503). Rov. Per-Olof Malk. Saarna
Kaavin kirkossa 19.10.2003. 35 min.

Peltolan 1. ja 2. Tess. luennot on pi-
detty Helsingin Lauttasaaren kirkon
srk-salissa tai studioluentoina Kunkin
luennon pituus on n. 45 min.

Lempäälän luennot:

Silmiemme edessä ristiinnaulittuna.
Gal. 3:1. Peltola. (ECD-1362)
Jumalan salaisuuden tunteminen.
Matt. 11:25-30. Malk (ECD-1363).
**Vanhurskauden vaikutus ja turvalli-
suus.** Jes. 32:17. Peltola. (ECD-1364)

Muita luentoja:

Valvomisen sunnuntai. (ECD-1351)

Rov. Olavi Peltola. Saarna Tikkurilan
kirkossa sekä raamattutunti samasta
aiheesta yhdellä äänitteellä. 25 + 40
min.

Luterilainen spiritualiteetti. Rov.
Olavi Peltolan seminaarialustus Suo-
men Raamattuopiston teologipäivillä
11.1.2004. Pituus 40 min.

Kirjat

Pistin lihassa. Olav Valen-Sendstadin
sielunhoidollinen klassikko. Miksi Ju-
malaan turvaava joutuu taistelemaan
ja kipuilemaan joidenkin asioiden
kanssa loputtomiin? Kirjoittaja kulkee
kamppailijan vierellä ja löytää avun
avaimia Paavalin kokemuksesta, jossa
armo avautuu huolimatta inhimillisestä
heikkoudesta ja mahdottomuudesta
nostaa itseä kivun kourista. *Hinta:*
19.50 eur.

Äänitevalikoimaa täydennetään jatku-
vasti.

Terve risti, ainoa toivo!

**Luentosarja kristillisyyden perusasioista
Tampereella Kalevan kirkon seurakuntasalissa
lauantaina 14.8.2004**

OHJELMA

- Klo 13.00 Avaus ja luento: Kuka pystytti ristin? *Sakari Pöyhönen*
- 14.00 Välipalatauko
- 14.30 Luento: Nykyisen ajan kärsimykset. *Per-Olof Malk*
- 15.30 Luento: Uskon ja tekojen suhde. *Pöyhönen*
- 16.30 Luento ja päätösrukous: Nykyisen ajan toivo. *Malk*

Luennoitsijat: Rov. *Sakari Pöyhönen* ja rov. *Per-Olof Malk*

Järjestäjät:

Evangeliumin opintoyhdistys ry/ Suomen Evankeliumikoulu ja
Tampereen Raamattukoulu

Tervetuloa läheltä ja kaukaa!